

maar in het Bretons, de lokale taal. Hij wist niet meer wat hij er mee aan moest en was snel de school uitgelopen en weggegaan net doende alsof hij het online wel voor elkaar had.

Verdrietig en gefrustreerd ging hij tenslotte nu maar richting huis in het kleine dorp verderop langs de kust. Helaas had hij ook nog de lokale bus gemist en moest nu wel gaan lopen. Verveeld schopte hij tegen een steentje op de weg, en toen nog eentje en nog één. Bah, niet eens iemand om iets mee te ondernemen, zo saai! Echt niet een plek die aan zijn verwachtingen voldeed, al waren de zee en het strand wel heel tof. Dan maar weer zijn mobiel erbij en kijken of daar iets spannends voorbijkwam. Er bleek geen bereik, maar er was genoeg om terug te kijken. Hij was zo intens verdiept in zijn mobiel, dat hij verder niets merkte van wat er om hem heen gebeurde.

Stilletjes, als een levend wezen, kroop de witte mist dichterbij over de zee.

Het land Bretagne leek zijn adem in te houden. De mist was bezig het hele landschap op te slokken. Lange, veeleisende tongen mist likten over het land. Die bedekten het strand en de rotsen met een vage, slijmerige gloed.

Ook de bossen die achter de rotsen begonnen, verdwenen in de mist.

Alleen de maan bleef wel een beetje zichtbaar.

De donkere, schuimende golven verzetten zich en botsten tegen de gigantische, grimmige rotsen aan de kust. Grijs mistflarden verspreidden zich verder over het land en de verlaten kustweg waar Marcel liep. Donkere schaduwen duwden in de rotsen en maakten vreemde figuren. Hij merkte het opeens en schrok ervan. Het was al veel later dan hij dacht. Hij ging sneller lopen. Hij moest opschieten, anders was hij te laat voor het eten. Zijn moeder zou echt niet op hem wachten en dan

moest hij zelf maar zijn eten verzorgen. En in deze afgelegen streek zonder bereik kon hij haar niet bellen.

De mist kroop nog dichterbij en hij zag alleen nog de rand van de rotspartijen en verder helemaal niets. Al het licht wat er nog was, werd opgeslokt.

In zijn haast keek hij niet uit en struikelde over een boomstronk. Au... Hij viel languit en rolde met zijn hoofd tegen een steen.

'Help!' maar de mist gaf hem geen antwoord. Er was nergens een teken van leven. Hij voelde zich duizelig en toen werd het helemaal donker om hem heen. Hij merkte niet meer hoe de mist aan zijn kleren trok en dat de nacht het had overgenomen van de dag. Hij lag er gewoon maar.

Opeens, vanuit de verte hoorde hij een stem... Wie was dat? Verkleumd door de mist ging Marcel weer zitten. Oh, ma zal het niet leuk vinden als ik ook nog eens helemaal vies thuiskom, dacht hij. Nou ja, hij was toch al vijftien, kon toch doen wat hij wilde, toch?

Oh wat nou, de zwarte asfaltweg was verdwenen... er was alleen nog maar een kronkelend modderpaadje. Dat kan toch niet, ben ik van de weg gegleden, vroeg hij zich verbaasd af. Maar wacht, wat of wie had hij nou gehoord? Er was toch een stem geweest? Voorzichtig kwam hij nog verder overeind. Hij ervaaarde, meer dan dat hij wist waarom, dat hij niet meer alleen was. Schaduwen leken hem te volgen, ogen leken hem te kunnen zien. Marcel huiverde, maar dacht: Ik laat me toch niet bang maken. Het komt vast door die verhalen over krijgers op school...

'Hee jongen!' hoorde hij achter zich roepen. 'Mont ara mat. Waarom ben je zo laat nog alleen op stap? Straks is de mist verdwenen en wanneer de wind dan gaat brullen en de rotsen zich voor over gaan buigen, wil je echt niet alleen zijn.'

Marcel keerde zich om en stond recht tegenover een klein mannetje, met een volle baard en een snor die in bochten langs zijn lichaam tot de grond reikte en schrandere ogen verstopt achter zijn lang bruin krullende haar.

'Mont ara mat? Ook goedendag, maar w-ie ben jij?' stotterde hij, want dit was toch wel heel onverwachts!

'Ik ben een dienaar van de koning van het bruinhoutige volk, Koning Bruinhout genaamd,' verklaarde de man. 'Wie hij is, kan ik je nog niet zeggen. Ik ben gekomen om je naar hem toe te brengen. Zijn naam zal je duidelijk worden, als hij zijn rechtmatige erfenis terug heeft gekregen. Die is hem ontnomen door de grijsblauwe krijger, die rondwaart door de nacht.'

Marcel staaarde hem aan.

Het mannetje ging verder: 'We hebben lang gewacht tot je zou komen, Marcel. Ik zie aan je kleren dat jij degene bent die bij ons zou komen. Maar snel, wij moeten ons verstoppen.'

Marcel wist niet hoe hij het had. Dat was te veel om zomaar te kunnen begrijpen. Een koning, een leider van een bruinhoutig volk? Een koning die op hem wacht? En een grijsblauwe krijger? En hoe wist deze vreemde man zijn naam? Waar ging dat nou toch over?

Het leek net alsof hij droomde. Dit kon toch niet... Hij wist nog dat hij laat was en toen gevallen... Wat vreemd.

Het kleine baardige mannetje tikte met vlakke hand in een bepaald ritme op een rots. Er kwam een deur in de rots die openging en het mannetje gaf Marcel een duw. Voordat hij het wist viel hij halsoverkop de rots binnen en kwam in een grote grot terecht.

Net op tijd, want buiten, op de rotsen, verscheen een in het grijsblauw geklede krijger op zijn grote paard. Marcel keek naar hem door een kleine spleet van binnenuit de rots en hield zijn adem in. Schaduwen en donkere ogen trokken langs de randen